

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Αν το σύνθημα της εποχής που έληξε ήταν "αλλαγή", το σύνθημα της εποχής που έχει αρχίσει είναι "εκσυγχρονισμός".

Πίσω από αυτόν κρύβεται η προσπάθεια των κρατούντων για την ένταξη και προσαρμογή της χώρας στα δεδομένα του σύγχρονου κόσμου. Αλλά, η μετάλλαξη του ήδη εκμεταλλευτικού συστήματος ονομάζεται τώρα εκσυγχρονισμός.

Οι φαινομενικές διαφορές που επικαλούνται τα κόμματα και ειδικά τα 2 μεγάλα αποτελούν τις όψεις του ίδιου νομίσματος. **Η νεοφιλελεύθερη συναίνεση παρουσιάστηκε και παρουσιάζεται με το δεξιό και αριστερό τμήμα της.**

Οι κατ' εξοχήν λαϊκιστές σοσιαλδημοκράτες (ΠΑΣΟΚ, κ.α. κόμματα της "δημοκρατικής" παράταξης) προβάλλουν όπως πάντα ένα πιο κοινωνικό πρόσωπο και μια ευαισθησία, που ιστορικά τους κατοχύρωσε σαν "προοδευτικούς" σε αντίθεση με τους συντηρητικούς.

Οι συντηρητικοί ξέρουν να κάνουν τη δουλειά τους πολύ καλά, αλλά οι κάθε είδους "προοδευτικοί" και αριστερίζοντες ακόμα καλύτερα εξαπατώντας με την δήθεν φιλολαϊκή πολιτική τους και δίνοντας την εντύπωση ότι δουλεύουν για το φτωχό λαό με φράσεις του τύπου "ο λαός στην εξουσία".

Είναι τα ίδια τα δεδομένα που φανερώνουν το κοινό στόχο και μονόδρομο (σύγκλιση, ευρωπαϊκή ένωση) όσων ανταγωνίζονται στο εκλογικό παιχνίδι. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ποιόν κοροϊδεύουν, αυτοί που μιλούν για οικονομική σύγκλιση και ζητούν θυσίες με σκοπό την οικονομική, πολιτική και κοινωνική εναρμόνιση με την ευρωπαϊκή ένωση και ταυτόχρονα μιλάνε για υπεράσπιση του κράτους-πρόνοιας, ενώ σε όλη την ανεπτυγμένη Δύση αυτό καταρρέει.

Η Αριστερά (ΚΚΕ, ΣΥΝ) , που τώρα μιλάει για αντίσταση σε κάτι που και η ίδια δημιούργησε, είναι αυτή που έχει το σημαντικότερο μερίδιο ευθύνης σε αυτήν τη συναίνεση. Στήριξε το σύστημα στη πιο κρίσιμη στιγμή του συνεργαζόμενη με τη δεξιά το '89, συμβάλλοντας έτσι στην οικοδόμηση της νέας εποχής, μιάς εποχής που ακολουθεί το τέλος της σάπιας μεταπολίτευσης. Δεν περιμένει κανείς τίποτα διαφορετικό από αυτούς που καπελώνουν εργατικούς αγώνες και υπονομεύουν κάθε ανατροπή του καθεστώτος.

Κανένα κόμμα , μικρό ή μεγάλο, αριστερό ή δεξιό, εντός ή εκτός βουλής δεν μπορεί να φέρει αυτό που θέλουμε. Η ανατροπή του υπάρχοντος κοινωνικού συστήματος γίνεται στο δρόμο και μόνο από αυτούς που τη θέλουν, συντρίβοντας κάθε πλευρά των καθημερινών ορίων και των εθνικών ιδεών.

Ξέρουμε ότι δεν υπάρχει "εναλλακτικός" καπιταλισμός. Δικαιώματα (κράτος-πρόνοιας) και παραχωρήσεις από τα αφεντικά νομιμοποιούν τη φτώχεια και την εκμετάλλευση και στοχεύουν στην ενίσχυση της κοινωνικής ενότητας. Μιας ενότητας, που ενισχύεται με την εθνική συνείδηση, και προστατεύει τα αφεντικά από τους υπηκόους τους.

η αληθινή νίκη του συστήματος

Η κοινωνία είναι σάπια, γιατί ο λαός είναι σάπιος. Η συνειδητοποίηση του τι είναι οι πολιτικοί και οι εκλογές , δεν καταργεί τη συνενοχή του. Πολιτική και κοινωνική απάθεια, ιδιωτικοποίηση της ζωής και γενικευμένος κονφορμισμός ταυτίζονται με τον κόσμο της τηλεόρασης, των δημοσιογράφων-ρουφιάνων, των κλαμπ, του θεάματος και της αντιτουρκικής προπαγάνδας.

Η λογική του "για την πάρτη μου" είναι αυτή που οικοδομεί τη σημερινή απαξίωση της ζωής. Μια απαξίωση που εδραιώνει ως μόνη αξία την παραπάνω λογική.

αντικαθεστωτικοί από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι περιστέρου